

V únoru 2022 mi bylo oznámeno, že mám možnost hrát za tým Basket Slovanka Praha. Tento tým hraje extraligu U17 a pro mne to byla obrovská příležitost.

25. února jsem jela na první trénink. Měla jsem z toho dobrý pocit. Bylo to něco úplně nového, poznala jsem nový způsob tréninku, nové spoluhráčky, které jsou strašně hodné a se vším mi pomohly, a také trenéra, který sice hodně křičí, ale je to opravdu dobrý trenér a skvělý člověk.

Svůj první zápas jsem odehrála 12. března, bylo to úplně neskutečné, bylo to těžší, než jsem si myslela, ale moc jsem si to užila. Čekalo nás ještě hodně zápasů. Před každým z nich jsem jela na trénink a většinou jsem musela odejít ze školy dříve. Díky skvělým učitelům a spolužákům jsem ale zameškanou školu zvládala dohánět.

Po odehrání všech zápasů jsme se v tabulce umístily na 3. místě. Znamenalo to pro nás, že pojedeme na MČR a budeme bojovat o medaile. Krátce před začátkem mistrovství jsem jela na soustředění a začala tak s ostatními přípravu.

V pátek 13. 5. začalo mistrovství, nejprve jsme hrály zápas proti BK Žabiny Brno – final8, byl to nejdůležitější zápas. Výhra v tomto zápase totiž znamenala, že budeme mezi čtyřmi nejlepšími. A tak se i stalo. Zápas jsme vyhrály, měly jsme neuvěřitelnou radost. Byla to pro nás obrovská výhra. Bylo to úžasné. Byly to ty nejlepší okamžiky. Ten okamžik, kdy vyhrajete a běžíte za svým týmem... Ani neumím popsat, jak krásný pocit to je. Přála bych ho zažít každému.

V sobotu 14. 5. jsme hrály zápas proti Tygři Praha – final4. Zápas jsme bohužel prohrály a znamenalo to pro nás, že následující den budeme hrát o třetí místo. Tyhle chvíle po prohraném zápase jsou nejtěžší. Nesmíme to vzdát, musíme se zvednout a bojovat dál. Máme skvělý tým, táhneme za jeden provaz.

Všechny jsme se podpořily, poučily z chyb a v neděli ve 13:30 jsme šly bojovat o medaile. Bylo to těžké jak psychicky, tak samozřejmě fyzicky. Nervozita, která se v nás odehrávala, byla obrovská, ale všechny jsme si pomáhaly a držely pohromadě, jako jeden tým, jedna rodina. A zvládly jsme to, vyhrály jsme třetí místo, vybojovaly medaile. Bylo to neuvěřitelné, tyto krásné chvíle budou vzpomínkou pro celý život, nikdy na ně nezapomenu.

Užívaly jsme si společné chvíle mezi zápasy, a pak hrály hru, kterou všechny milujeme. Být tam, rozhlédnout se a cítit tu slovy nepopsatelnou atmosféru. To

bylo něco úžasného. Každou vteřinou jsem vnímala veškerou podporu, kterou mi má rodina a přátelé neustále dávají najevo. Jsem tak moc vděčná, co pro mne všichni dělají, a nedokážu říct, jak moc si všech vážím. Moc děkuji svým spoluhráčkám, trenérům, fanouškům, přátelům a celé mé rodině. Děkuji za vše, co pro mne děláte.

To největší „děkuji“ patří mým sourozencům, kteří mě doprovází na mé tréninkové cestě, vždy mě rozesmějí a stojí při mně, a hlavně rodičům, bez kterých bych nikdy nebyla tam, kde jsem. Tatkoví, který opravdu nikdy nepochybuje a mé mamince, která mi vždy pomohla, poradila, nikdy mě v ničem nenechala, a když bylo nejhůř, postavila mě zase na nohy. Mokrát Vám děkuji, moc si Vás vážím. Rodina je nejvíc, co člověk v životě může mít.

Ještě jednou DĚKUJI a těším se na další výzvy a další zážitky.

Amálka

